

PRAVÝ
SLOVENSKÝ
KREŠŤANSKÝ
ROMÁN

MÁRIA KOHUTIAROVÁ

Dokonalá

BENEMEDIA

Mária Kohutiarová

DOKONALÁ

Mária Kohutiarová

Dokonalá

BeneMedia

2018

Dokonalá

Mária Kohutiarová

© **BeneMedia**

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná, uložená do informačných systémov ani inak rozširovaná (elektronicky alebo mechanicky) bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Autor © Mgr. Mária Kohutiarová

Obálka a ilustrácie © Peter Ličko

Jazyková korektúra © PhDr. Alžbeta Mráková

Grafická úprava a sadzba © BcA. Milan Pleva

Tlač: Alfa print, s. r. o.

Prvé vydanie (2018)

256 strán

ISBN 978-80-972587-5-7

*Venujem svojmu manželovi Milanovi a všetkým, ktorí zápasia
o prítomnosť Lásky vo svojom manželstve.*

*Pravý slovenský kresťanský román zo súčasnosti.
Príbeh, ktorý žijú vaši priatelia, susedia – alebo aj vy.*

Túžbu prísť do vašich knižníc s takýmto titulom som nosil v srdci už dlhšie. Ponúknuť niečo naše, slovenské a súčasné, navyše hodnotné a duchovné, s dejom, ktorý je strhujúci, napínavý a bude sa čítať dobre a rýchlo, pri ktorom si oddýchnete a zároveň vo vás vzbudí otázky.

Prvý debut z tejto edície sme s dôverou zverili do rúk našej skúsenej autorky Márie Kohutiarovej a urobili sme dobre. Mária má vo svojom srdci prežitých mnoho a mnoho manželských príbehov zo Slovenska a vie, čo bolí tieto manželstvá a ako v nich obaja partneri bojujú o prítomnosť Lásky.

Ponúkame vám príbeh, ktorý možno práve prežívate i vy alebo vaši blízki vo svojich manželstvách. Nech je tento náš prvý autorský román požehnaním pre vaše manželstvo a povzbudením do vašich spoločných dní.

Martin Ližičiar
Vydavateľstvo BeneMedia

Obsah

1. kapitola.....	13
2. kapitola.....	23
3. kapitola.....	33
4. kapitola	49
5. kapitola.....	59
6. kapitola	73
7. kapitola.....	85
8. kapitola	95
9. kapitola	105
10. kapitola.....	115
11. kapitola.....	123
12. kapitola	135
13. kapitola	143
14. kapitola.....	157
15. kapitola	169
16. kapitola.....	185
17. kapitola	201
18. kapitola.....	213
19. kapitola.....	225
20. kapitola.....	239

1. kapitola

Prebudila sa na zúrivé zavýjanie motora pod oknami, vonku ešte bola tma. Nedalo sa to nepočuť: okamžite vedela, či a noha je na plyne, aby hučal na plné obrátky. Auto revalo na dvore ako uviazané zviera, ktoré chce bežať a nemôže. Znovu a znovu motor akoby stíchol a opäť nabral silu. Nahnevane stisla pery: Martin zas štartuje o piatej ráno svoju starú bielu oškretú dodávku plnú dreva, pilín, náradia a plánov na prístrešky či altánky. Príliš dobre vie, čo zvuky rozzúreného motora urobia; pokúša sa vyprovokovať svojho svokra, čo žije len pár metrov od ich nového domu. Skôr, než si stihla uvedomiť súvislosti, počula už aj dôsledok. Okno na dome oproti (ako presne poznala jeho výzvanie!) sa príliš rýchlo otvorilo a do skorého zimného rána začula nazlostný otcov hlas: „Si sa zbláznil? Nie si tu sám! Vypni ten motor, alebo vypadni! Moja žena chce spať!“

Motor napriek tomu ešte zopár ráz posmešne zavyl v najvyšších obrátkach, akoby chcel Martin bez slova vysmiať rozospátého starého muža v okne. Nemusela ani vyjsť z postele, aby pred sebou videla sinavú tvár svojho otca, bezvýsledne

zúrivo hľadiac na šoféra bielej dodávky. Ten akoby čakal len na tento okamih bezmocnosti a poníženia: Až potom dodávka mihnutím oka vycúvala z dvora a stratila sa v rannom opare skorého oravského rána. Okno sa porazene zabuchlo, svetlo zhaslo.

Monika si vzdychla. Hej, Martin sa vyzná v autách a vie, čo s nimi, aby im neublížil. Pozná každú súčiastku a na jeho šikovné ruky vždy bola veľmi hrdá. Nemal o robotu núdzu, aj keď sa po gymnáziu vykašlal na vysokú školu. Bavilo ho z ničoho robiť niečo, zvlášť, ak niekto vyhlásil: „Toto už len zdemolovať!“ Koľko harabúrd, o ktorých si myslela, že patria do šrotu, poskladal do stavu nádherných mašín! Tak to bolo aj s jej autíčkom. Staručký červený Citroën vyhrabal kdesi zo šrotoviska a vložil jej ho pred rokmi do rúk aj s kľúčmi ako nový, oči mu žiarili. Keď ho dovliekol na dvor v pôvodnom stave, jej otec sa chytal za hlavu a ona preglgla nasucho. Nemala odvahu Martinovi povedať, že túžila po dokonalom autíčku, kým tento šrot... Nikdy si nemyslela, že to pokrčené, žalostne vyzerajúce čudo zo železa bude ešte niekedy pojazdné – a že najradšej na ňom bude jazdiť ona.

Horšie bolo, že Martina každý deň do večera ani nevidela. Sotva prišiel zo stavby či z roboty, nalial do seba postojacky kávu a druhou rukou si už prezliekal montérky. Robil, aby zarobil na tento dom, ktorý si vysnívala. Ruky mal stále od oleja alebo v nich mal zadreté triesky dreva, keď sa vracal zo stavby ďalšieho dreveného altánku či terasy, voňal živickou alebo čudným olejovým zápachom, no vždy voňal drinou a poctivou robotou. Ale jedno bolo isté: večer padol do postele ako kameň, ani reči s ním nebolo.

Vôňa novučičkej omietky stien, len druhý mesiac obývaných, pripomenuli aj potme Monike, koľko námahy Martina tento dom stál. Postavil ho vlastnými rukami, nemajú naň ani

cent dlhu či pôžičky. Ani pomoc od svojich bratov či svokra nechcel, všetko urobil sám. Zručný majster, nemôže poprieť. Len – musí sa takto odplácať a vybíjať si zlosť na jej rodine?

Vstala, nemohla už zaspáť. Myšlienky v nej vírili a úplne svojou ťažobou zahnali oddych noci. Nechcela, aby mali také vzťahy a nechcela ani svojho Martina vídať iba v noci ako zakliateho princa, aj to spiaceho. A nedeľa bola vždy prikrátka na to, aby mali na seba viac času. Trošku viac spania, raňajky, navariť, do kostola, z kostola, obed, a to už jej Martin zaspal. Večer kúsok slovka s deťmi a už bol čas ísť spať. Ukladala svojho muža spolu s deťmi, nevládal. Hovoriť s ním? Ako po slovku medzi nimi dvoma túžila! Tak inak, hlbšie, medzi štyrmi očami. Nedalo sa. Nebol čas, neboli sily, lebo tento dom... Alebo je príčina inde?

S povzdychom vystrela periny na svojej strane postele. Novej postele, aká patrí do nového domu, presne podľa jej predstáv, aby ladila s farbou stien a dokonale sadla k imidžu interiéru, ktorý sa Monike páčil. Nepýtala sa Martina, čo povie, oznámila mu len, že objednala... Nakoniec, nikdy sa nestaral o to, ako čo zariadila. Teda, ani sa o zariadení nebavili. Vyhovárala sa vždy, že jej muž nemá popri stavbe na hlúposti čas, ale pravda je, že by nezniesla, ak by oponoval alebo jej dokonca povedal: „Nie!“ Spoliehala sa na strohé oznamovacie vety, zabalené do najžiarivejšieho úsmevu, ktoré používala pri komunikácii s ním.

„Drahý, našla som za dobrú cenu postele chlapcom. Prídu zajtra. A naše postele som už aj uhradila. Sú z tmavého dreva, taký naturálny štýl. Budú sa ti páčiť, uvidíš!“

Kým referovala svoje nákupné úspechy, díval sa vždy na ňu tak zvláštno, akoby pochyboval, že všetky oznamy myslí vážne. Nepovedal nič, iba občas zdvihol tmavé husté obrvy ako vždy, keď s ňou nesúhlasil, no nechcel vyvolať spor. Ri-

tuál už poznala: s hrmotom stoličky sa postavil od stola a bez jediného pohľadu odišiel preč.

Moniku občas jeho odchod aj zamrzelo, no málokedy si pripustila myšlienku, že robí chybu – až teraz ráno. Ktovie, či mu nelezie už na nervy. Sama nájde, sama rozhodne, sama objedná. Trochu s rozpakmi vždy zadávala číslo Martinovho účtu (jej učiteľský plat by také zásahy neuniesol). Ak je on investor, patrilo by sa, aby mal právo rozhodovať. Kedy sa vlastne spolu o niečom dohadovali? Už ani nevie, kedy sa ho naposledy pýtala, čo si o niečom myslí... alebo či s niečím súhlasí. Kedy vlastne naposledy počula jeho názor?

Kdesi vo vnútri ju pichli výčitky. Musí s tým niečo urobiť, musí! Ale čo, netušila... Bosé Monikine nohy potichu kráčali do kúpeľne, nechcela ešte zobudiť deti. Pustila vodu. Bojler tichučko bzučal, teplá voda jej tiekla na štíhle pestované ruky. Pozrela zamyslene na seba do zrkadla a úplne zabudla, kde je a čo robí.

Obraz v rannom šere len so zažatou lampičkou nad zrkadlom jej ukázal unavenú, smutnú ženskú tvár. Z vonkajšieho pohľadu nebolo na nej chyby: perfektný strih od kaderničky, kam chodí už pravidelne, aj po dvoch týždňoch držal na pevných, hustých plavých vlasoch splývajúcich na ramená. Pravidelná, pekne tvarovaná oválna tvár bola stále jemne ošľahnutá slnkom. Nikdy nemala problém s tým, že by vyzerala bledá a už vôbec nie chorobne zelenkavá. Pamätá si, ako jej Martin hovorieval, že je ako na zahryznutie, ako nádherná zrelá broskyňa. Nezanedbala ju: pleť dostávala svoje z množstva téglikov, o ktorých jej Veronika nie raz povedala: „Mama, to máš ako pleťové jogurty? Také smiešne malinké... Menšie, ako keď občas kúpiš tégliky s orieškovým nič, ako hovorí Jakub. Musí zjesť celé balenie, aby vedel, čo jedol. A tebe to stačí na ako dlho...“

No napriek tomu už jej pekných pár rokov Martin nič o zrelej broskyni nepovedal. Ktovie prečo – pre čas? Pre jej spôsob komunikácie? Sú práve preto jej sivomodré oči také smutné a vpadnuté? Kde je v nich tá drzá, neposedná iskra, pre ktorú sa Martin do nich ešte kedysi na gymnáziu zahľadel?

„Troska,“ pomyslela si pri pohľade na seba, „bez života. Ako sa môžem niekomu páčiť?“

Rýchlo ponorila hlavu nižšie k umývadlu, aby sa nemusela na seba pozerat'. Udalosti posledných dní a aj dnešného rána akoby ju zrazu pritlačili k múru svedomia a vlastného srdca. Nebola si istá, či môže svoje správanie obhájiť – ani voči Martinovi, ani voči Bohu, ani voči deťom. Milovala vôbec? Či len vládla a zadelovala príkazy? Čudná ťažoba (nebude to tým hlbokým predklonom, to si je nabetón istá) ju doslova prigníavila, až jej horkosť situácie, v ktorej žila, úplne stisla hrdlo. Ani nevie ako, do umývadla začal tiecť spolu s prúdmí vody aj príval slz, ktorý, napriek svojej povestnej pevnej vôli, nedokázala zastaviť. Ticho a tma odomkli v nej všetky bezpečnostné zámky, ktoré udržiavali zvonku pohľad na krásnu, pestovanú, úspešnú a sebavedomú ženu.

„Nech,“ mykla plecóm a trucovito smrkla, „aj tak to nik nevidí. Aj tak nikomu na mne vlastne nezáleží. Možno tak trochu Veronike, ale Maťo a Kubo? Ani náhodou, žijú si svoj svet.“

„A Martin? Čo tvoj Martin?“

Kdesi vo vnútri sa ozval tichý, pokojný hlas, ktorý si nikdy predtým nevedomovala.

„*Tvoj Martin, ktorému si povedala pred pätnástimi rokmi, že ho nikdy neopustíš, že je pre teba najdôležitejší. Čo s ním?*“

Zmeravela, znovu smrkla a utrela sa spakruky do rukáva drahej nočnej košele. Až sa sama čudovala, ako môže byť taká... negustiózna. Keď toto isté urobí Jakub, hnevá sa, dá nespokojnosť veľmi nahlas najavo. Znovu pozrela na čip-

kovaný, teraz už zamočený lem hodvábnej košele. Mokrú látku vyzerala rovnako žalostne ako ona sama. Kúpila si ju, lebo... práve pozornosť svojho Martina chcela znovu prilákať. Ženské zbrane, no... aj tak nezabralo. Bolo jej teraz jedno, koľko investovala do dokonalého vzhľadu. Martin spával už pol roka sám v obývačke, nedbal, či má na sebe vrece alebo nádhernú čipkovanú bielizeň.

Ticho akoby znásobovalo ozvenu otázky, ktorá znela v jej vnútri.

„*Tvoj Martin... tvoj Martin... tvoj Martin...*“

Zrazu precitla, studené bosé nohy stojace na holej dlažbe ju mrazili. Spamätala sa, vyrovnala chrbát a pevne sa pozrela na seba do zrkadla.

„Neviem, či je to ešte »môj« Martin, pán Niekto!“

Odpovedala nahlas mierne napálená a mala pocit, akoby jej nahlas vyslovené slová znovu vrátili guráž, tú jej povestnú drzosť až tvrdosť, akou šliapala v živote. Spôsobne vybrala zo zásobníka papierové vreckovky a pomaly si profesionálnymi ťahmi poutierala tvár. Nebude plakať!

Stisla energicky, ba až zlostne pery (nepovedal jej, že sa podobá na svojho otca, keď sa pajedí?) a vyšla z kúpeľne. Hodiny ukazovali pol siedmej, v prítomí bolo počuť ešte od-fukovanie z chlapčenských izieb.

„*Ale je to stále tvoj Martin... tvoj Martin...*“

Znelo jej ticho, no vytrvalo v ušiach.

Rozhodla sa hlas ignorovať, razantne vybrala veci zo skrine, obliekla sa. Športové tyrkysové šaty zvýrazňovali farbu jej očí, vlasov a dávali tušiť krásu jej postavy. Vyzeralo to dobre, napriek štyridsiatke na krku. Ani dve tehotenstvá, z toho jedno dvojičkové, jej nezobrali nič z dievčenskej štíhlosti. Posadila sa k toaletnému stolíku, no dôkladný, dlhý pohľad do zrkadla ju znovu rozladil.

Obraz pred ňou odkrýval niečo viac ako hladkú pleť – ako by obnažil jej vlastné ja, jej dušu, takú opustenú, smutnú, neistú a túžiacu po niečom inom, krajšom, dokonalejšom, po niečom, čo by naplnilo zúfalú prázdnotu v nej samej. Po niečom, čo je viac ako perfektne zariadený nový dom, ktorý jej toľkí závideli. Vlastne, mali vôbec čo?

„Týmto šialene smutným očiam nepomôže žiadna maskara,“ zahundrala a prudko odtisla taštičku so šminkami, až sa farebné kolieska očných tieňov rozkotúlali k zrkadlu.

Nie, dnes sa nenamaľuje. Nevládze už hrať divadlo o tom, že všetko je OK a dokonalé. Už dosť!

Vošla do kuchyne, aby nachystala deťom raňajky, Martin ich už piaty rok nerobí. Naje sa sám, narýchlo, a niekedy má Monika pocit, že ten neporiadok po sebe necháva so zjavnou škodoradosťou. Príliš dobre poznal jej precízny vzťah k bezchybnému stavu kuchynskej linky. Ako ho iritovalo, keď hneď po prsknutí trošky oleja alebo zápražky mimo hrnca okamžite brala čistiaci sprej a handričku!

„To si si mohla odpustiť, nie? Veď tu nie je čínske veľvyslanectvo, ani múzeum čistoty! Pod' si radšej sadnúť a jesť!“

Hnevalo ju, keď jej najprv so smiechom na začiatku manželstva, potom so smútkom, až teraz so zlosťou pripomínal jej „upratovacie“ maniere. Nechcela pripustiť, že veci sú pre ňu viac ako vzťahy, hoci cítila, že aj tu je dôvod ich vzájomného ochladnutia. Namiesto toho mu prednedávnom, už napálená, odvrkla: „Ty to neutrieš, manžel môj, a niekto to utrieť musí. Keď už teda toľko okolo seba povytáhuješ, ušpiníš – aspoň tie raňajky znovu urob pre všetkých!“

Vie, kedy to presne bolo, ešte ho vidí, ako sa pobavene vyvalil dozadu na stoličke a sarkasticky zdôvodnil: „Milujem svoje deti a som ochotný pre ne urobiť čokoľvek. Ale predsta-